

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2021 / ročník XXXI

**OPRAVA
kostela
sv. Jakuba
v Prachaticích**

**OCENĚNÍ
za službu
církvi**

**Přijetí
kandidatury
dvou bohoslovců**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, obiednavky@paulinky.cz

Nicola Gori

Blahoslavený Carlo Acutis

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa, a velkou vášeň pro počítače. Ještě víc ale tihne k Božím věcem. „*Eucharistie je moje autostráda do nebe*“, prohlásí Carlo později a je znát, že její význam chápe do velké hloubky. Kéž nás tento „Boží influencer“ při četbě provází svou přímlovou, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplnit jako on!
brož., 128 s., 229 Kč

Jan Dobraczyński

Stín Otce

V tomto románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá úžasného úkolu převyprávět život významného světce. Snaží se také rekonstruovat kulturní pozadí, na němž se Josefův život odehrával. Zachycuje nesnáze rodinného prostředí, napjatou atmosféru, ve které Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby. Stín Otce je především knihou o skromném, pracovitém a hluboce věřícím člověku, o opravdové a vše překonávající lásce mezi Josefem a Marií (Miriam) a o lásce jich obou k Bohu a k Božímu dítěti – Ježíši.
brož., 272 s., 249 Kč

Sophie de Mullenheim

Poprvé u Ježíšova stolu

Dárková kniha k prvnímu svatému přijímání. Stručně a přehledně shrnuje mešní liturgii a svátost smíření. Je doplněna malými katechezemi a svědectvími ze života svatých (Tarsicius, Terezička...). Dále obsahuje základní modlitby a další modlitební a biblické texty. V knížce je prostor pro vlepění fotografie, dopsání jmen kmotřů a další.

váz., barevné obrázky, 64 s., 165 Kč

Petr Bubeníček – Zdislava Janoušková

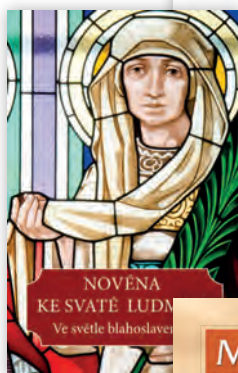
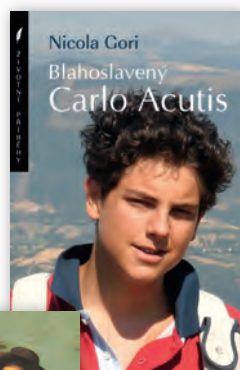
Nověna ke svatě Ludmíle

Cílem této drobné modlitební knížky, která vychází k příležitosti výročí 1100 let od smrti svatě Ludmily, je prohloubit úctu k naší první světici a také přispět k tomu, aby se stala známější. Brožurka lze využít jako podklad k soukromé modlitbě nověny v průběhu devíti dnů, nebo v celku jako delší pobožnost.
brož., 32 s., 39 Kč

Modlitby k Srdci Ježíšovu

Úcta k Srdci Ježíšovu je mezi křesťany velmi rozšířená. Své kořeny má v první řadě v Písmu svatém, dále ve spisech církevních otců a u světců. Ježíšovo srdce je spojeno s jeho láskou a smrtí na kříži pro nás, jak říká sv. Pavel: „*On mě miloval a za mě se obětoval*“ (Gal 2,20).

brož., 36 s., 32 Kč

Obsah

Editorial	3
Kostel sv. Jakuba v Prachaticích byl po kompletní opravě znovu otevřen	4
Náš kostel mají rádi i nevěřící...	6
OSLAVY NEPOMUK 2021	8
Jan Nepomucký a některá jeho ztvárnění	9
Oznámení o přijetí kandidatury	10
Virtuální realita v domovech seniorů. Nejvíce seniory láká návštěva lesa.	11
Slovo života pro děti	12
„Hleďte to, co je nad vámi“	14
Tři osobnosti z naší diecéze získaly ocenění za službu církvi	15
Začíná oprava kostela sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech	16
KONEČNĚ! Žáci se vrátili do školy!	17
Monstrance – slunce pro eucharistii	18
Kousek Ze/mě aneb přínos cizinců České republiky	19
Afrika pomohla Klokotům, Klokoty pomáhají misii v Africe	20
Charita v Táboře spustila projekt Tábořská stravenka	21
Ohlédnutí za cyklem přednášek ČESKÉ NEBE	22
Personalia	23
Pozdrav z Arcibiskupského semináře	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Nově opravený kostel sv. Jakuba v Prachaticích – interiér se prosvětřil a rozzářil. Vlevo od hlavního oltáře vidíte obnovený sanktuář; Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

VIKTORA JAKOVIČE

V SOBOTU 19.6.2021 V 10 HOD.

VKLÁDÁNÍM RUKOU MONS. VLASTIMILA KROČILA,
BISKUPA ČESKOBUDĚJOVICKÉHO V KATEDRÁLE SV.
MIKULÁŠE V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ SE BUDE KONAT V NEDĚLI
20.6. OD 10 HOD. V PÍSKU

DIECÉZNĚ-MISIJNÍ MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘ

REDEMPTORIS MATER

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Editorial

Vážení čtenáři,

v červnu astronomicky začíná léto. Rád bych napsal, že červen je také příslibem dovolených, prázdnin, odpočinku. Po zkušenostech s loňským létem, které přineslo „druhou vlnu“ covidové pandemie, mám z toho letošního trochu obavy. Brzy budeme muset volit, jak s létem naložíme. Očkování mají určitou naději, že jejich plány budou realizovatelné. Ostatní budou možná argumentovat očkovací diskriminací... Je nutné se rozhodnout, jednat podle životních pravidel, získat klid a jistotu.

V červnu budeme také vzpomínat 400 let od popravy 27 „českých pánů“ na Staroměstském náměstí.

Při jejím historickém hodnocení se vystřídalo mnoho pro a proti. Pokládat zmíněnou událost pouze za výsledek boje protestantů s katolíky je příliš jednoduché hodnocení. Dějiny nejsou v žádném případě černobílé. V celé Evropě probíhal tehdy proces odumírání stavovského státu a nastupoval vítězný absolutismus. A „naši svatí mučedníci“, jak jsou někdy nazýváni, byli bohužel jednou z prvních obětí těchto změn.

V červnu si připomínáme rovněž několik významných svatých. První je sv. Antonín Paduánský, kromě jiného patron za znovunalezení ztracených věcí, pomocník v každé nouzi. Jak často takového přímluvce každý z nás potřebuje. Tím druhým je veliký světec, předchůdce Páně, sv. Jan Křtitel. To o něm zazněla slova Spasitelova „Mezi těmi, kteří se narodili z ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel“. A konečně 29. června – slavnost obou apoštolských knížat – sv. Petr a Pavel. Den, kdy je podle tradice většinou udělována svátost kněžství. Připomínám si slova našeho nezapomenutelného Služebníka Božího, biskupa Josefa Hloucha „Pán mně volá, já musím poslechnout“. Pronesl je záhy po návratu do diecése, 23. června 1968 při kněžském svěcení pozdějšího kardinála Miloslava Vlka. Pan biskup nás opustil již před 49 lety, 10. června 1972, přesto zůstává stále s námi, zcela podle jeho slov „všechny vás v srdci na věčnost nesu“.

Vážení čtenáři, přeji Vám krásné a pohodové léto, bez protichůdných myšlenek ve Vašem srdci, naplněné vírou, nadějí a zejména láskou!

JUDr. Jan Kotous, předseda redakční rady Setkání

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Kostel sv. Jakuba v Prachaticích byl po kompletní opravě znovu otevřen

Kostel sv. Jakuba je dominantou Prachatic a vytváří typickou siluetu města. V sobotu 15. května byla po více než 4 letech ukončena celková rekonstrukce. Tato významná sakrální stavba tedy opět v plné kráse ukazuje českou pozdně gotickou architekturu a dokládá vysoké schopnosti a umění českých umělců a řemeslníků, a to jak těch středověkých, tak i současných.

Biskup Vlastimil mazá posvěceným olejem-křížem oltář, který se tak stává řádně určeným místem ke slavení eucharistie.

Stavební práce sice skončily již loni v listopadu, ale kvůli epidemii COVID-19 bylo otevření kostela posunuto až příznivější dobu. Protože v platnosti stále byla protiepidemická opatření, musel být počet přítomných během obřadu omezen. Biskupství českobudějovické ale zajistilo přímý přenos na kanálu YouTube, kde je nyní k dispozici záznam této slavnosti.

Promluva Otce biskupa

Slavnostní bohoslužbu celebroidl Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Ten v homilii mimo jiné řekl: „Prachatice mají v mém srdci zvláštní místo, stejně jako v životě celé naší diecéze. Jako biskup jsem zde mezi vámi již poněkoličká a pokaždé si odnáším povzbuzení i radost z vaší víry i z vašeho křesťanského optimismu, který je tak důležitý právě v dnešní době. Zatím stále ještě prožíváme nelehké období pandemie a mohlo by se zdát, že i náš život z víry je jaksi „přidušen“. Ano, tak by se to mohlo také jevit, ale koneckonců, právě ta dnešní slavnost dokazuje, že víru v Krista Ježíše není možné tak jednoduše zastavit. Vskutku, tato chvíle je okamžikem chvály a díky!...“

„I zde se jedná o prostor, který nebyl jeho budovateli vyhrazen

k tomu, abychom v něm my lidé pohostili našeho Pána a Spasitele. Je to přesně naopak! Je to On, Vykupitel světa, kdo v posvátném prostoru chrámu tajemně přebývá, kdo v něm žije, aby nás hostil svým požehnáním, aby nás sytil svým eucharistickým chlebem a napájel svou krví, aby nás povzbuzoval svým slovem.“ ...

„Bratři a sestry, děkujeme našemu Pánu za tento chrám, za tento posvátný prostor, v němž k nám On promlouvá a dává se každému, kdo po Něk touží. Pamatujme s vděčností i na všechny ty, kdo tento chrám budovali, neboť vyrostl z jejich víry a lásky k Pánu Bohu. Děkujeme všem, kdo přispěli k tomu, aby se opět tento chrám zaskvěl v celé své kráse! Kéž i pro všechny, kdo přijdou po nás, zůstane místem, kde naleznou Boha a zakusí jeho milost.“ Otec biskup také posvětil nový kamenný oltářní stůl (mensu) a další nově pořízené liturgické vybavení. Během obřadu byly do mensy umístěny relikvie sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Nepomuka Neumanna.

Poděkování

Na závěr slavnosti zaznělo jmenovité poděkování duchovního

správce prachatické farnosti, P. Petra Plášila, všem, kteří se na opravě kostela sv. Jakuba podíleli. Bylo jich opravdu mnoho: od Otce biskupa přes zaměstnance Biskupství českobudějovického, farníky, chrámový sbor, projektanty, stavební dozor, stavební firmy a jejich subdodavatele až po restaurátory, pracovníky NPÚ a řemeslníky. Otec Petr zvláště poděkoval i dárčům, kteří přispěli na opravu chrámu.

Bylo vykonáno mnoho práce

Oprava stála celkem 33 mil. Kč a během 4 let byl kompletně opraven interiér a větší část exteriéru. Byly obnoveny omítky na větší části fasády, restaurovány fragmenty vzácné fresky „Ukřižování“, opraveny kamenné a truhlářské prvky a okenní vitráže. K největším změnám však došlo v interiéru. Původními barvami byly natřeny sloupy a žebroví stropu a tím se celý interiér kostela prosvěttil a rozzářil. Původní kamenná podlaha presbytáře byla přeskládána a znovu položena, došlo k výměně podlahy na kůru a opravě všech vnitřních omítek. Opraven a vyčištěn byl celý mobiliář a restaurováním prošel také sanktuář a nově objevené fresky na zdech.

Velmi důležitou změnou jsou nově pořízený oltářní stůl (mensa) a další liturgické předměty vytesané z mrákotínské žuly: ambon, 3 křesla pro kněze v presbytáři, podstavec pro kříž a podstavec pro pašcál. Zároveň došlo i k modernizaci technického zařízení kostela: v interiéru jsou nové mikrofony a reproduktory a byl instalován nový zabezpečovací systém s kamerami. V zimě bude možné využívat elektrické vyhřívací koberečky u oltářního stolu, u lavic ministrantů a lavic pro děti.

O kostele sv. Jakuba

Pozdně gotický kostel vznikl těsně po založení královského města Prachatic v roce 1323 Janem Lucemburským. Budování chrámu probíhalo v několika etapách. Z husitských válek byl kostel velmi poničen – utrpěl hlavně interiér. Roku 1468 byl kostel nákladně opraven, ale v roce 1507 byl téměř zničen požárem, při kterém shořely i obě věže. Při následných opravách, které financoval rod Rožmberků, dostal kostel svou konečnou podobu zřejmě v roce 1516. Průčelí zdobí dvě věže, z nichž severnější není dostavěna a po ohni roku 1507 byla jen pokryta nízkým krovem. Jižnější věž je vysoká 53 metrů. Kostel má nyní 4 zvony, z nichž největší „Jakub“ je v menší věži a váží přes 3 tuny.

Vnitřek chrámu je honosně vyzdobeným trojlodím. Návštěvníci mohou obdivovat radu krásných kamenických a řezbářských děl a celkem 7 oltářů. Dominantou je raně barokní hlavní oltář s dřevěnými gotickými reliéfy. Střed hlavního oltáře tvoří barokní sochy P. Marie, sv. Dominika a sv. Kateřiny Sienské od F. Ramblera z počátku 18. století. Historicky zajímavá je kazatelna z 18. století. V pravé lodi je gotický vchod do kaple sv. Jana N. Neumanna, ve které se nacházejí mimo jiné části původních nástěnných maleb s biblickými motivy. Při návštěvě kostela si nepamenejte prohlédnout sgrafitový obraz „Večeře Páně“ z roku 1563 na sousedícím domě čp. 31, který sice není součástí chrámu, ale má obrovskou kulturně-historickou hodnotu.

Oltář Bolesné Panny Marie po opravě – např. očišťovací oheň dole nebyl dříve vůbec patrný; Foto: Stanislava Vitoňová

Nádherný interiér chrámu sv. Jakuba se rozzářil; Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Chrám se otevírá široké veřejnosti

Kostel bude otevřen každý den od rána do večera nejen pro farníky, ale i pro všechny obyvatele Prachatic a další návštěvníky města. Po uvolnění epidemických opatření budou během letní turistické sezóny komentované prohlídky kostela v češtině, němčině a angličtině. V červnu jsou ve spolupráci s Městem Prachatic naplánovány 3 koncerty duchovní hudby, které naše farníky připraví na nejdůležitější událost roku – pouť ke sv. Janu Nepomuku Neumannovi, nejvýznamnějšímu prachatickému rodákovi, od jehož narození letos uplynulo 210 let.

Petr Samec

Náš kostel mají rádi i nevěřící...

Rozhovor s R. D. Mgr. Petrem Plášilem o opravě kostela sv. Jakuba Většího v Prachaticích.

Jaký význam má kostel sv. Jakuba pro farnost, pro město a pro Vás osobně?

Zdá se mi, že v Prachaticích je vztah obyvatel ke kostelu silnější, než v jiných městech. Kostel je dominantou města a jakýmsi přirozeným centrem, kam jsou lidé silně přitahováni. To platí nejen pro místní. Myslím, že jen málokterý návštěvník Prachatic kostel nenavštíví. Chrám je otevřený po celý den a prakticky pořád je někdo uvnitř – někdo jen nahlédne, někdo si podrobně prohlíží interiér, jiný se posadí do lavice, odpočine si, pomodlí se. Kostel je samozřejmě i přirozeným centrem života naší farnosti skrze mše svaté, křty a další svátosti, je místem setkávání farního společenství, ve kterém se shromažďujeme, chválíme Boha a vyprošujeme si jeho požehnání. I pro mě osobně je to přirozeně hlavní a nejdůležitější místo ve městě.

Jak uplynulé dva roky změnily běžný duchovní život ve farnosti?

Museli jsme se přestěhovat do hřbitovního kostela sv. Petra a Pavla, který je v majetku města, což bylo poněkud nekomfortní. Ale myslím, že to všichni farníci poměrně dobře přijali a o to více se těšili na návrat do sv. Jakuba. Musím zde vyjádřit poděkování panu starostovi Malému, který nám hřbitovní kostel velmi ochotně propůjčil. Daleko větší narušení a omezení našeho života způsobila pandemie COVID-19.

Objevily se během rekonstrukce nějaké závažnější technické komplikace, které jste nečekal?

Předně byla nově objevena řada vzácných fresek, o kterých dosud nikdo nevěděl. Při archeologických průzkumech v presbytáři byly objeveny základy původního kostela z doby založení města v letech 1311–1323. Také se zjistilo, že v presbytáři bývalo pohřebiště pro významné prachatické měšťany. Podlahu v presbytáři bylo kvůli výzkumu nutno celou přeskládat. Přál jsem si, aby při těchto opravách byl interiér kompletně opravený, ale to samozřejmě znamenalo navýšení nákladů nad původní rozpočet. Nakonec se nám podařilo získat peníze a vše dopadlo dobře.

Zapojili se nějak do oprav i vaši farníci?

Řada našich farníků pomáhala s úklidovými pracemi a všude tam, kde bylo zrovna potřeba. Za to jim velmi děkuji.

Na opravy přispělo také velké množství dárců. Kteří z nich si zaslouží největší poděkování?

Vzhledem k navýšení objemu prací jsme vyhlásili mimořádnou sbírku na opravu chrámu. Chci velmi poděkovat všem, kteří přispěli. Někteří věnovali obdivuhodně velké částky. Jeden dar byl ve výši 100 000 Kč, dva ve výši 50 000 Kč, několik dalších ve výši několika desítek tisíc a velké množství darů ve výši několika tisíc. Jedna rodina se čtyřmi malými dětmi dala 5 000 Kč. Víím, že museli hodně počítat, kolik mohou darovat a také si i něco odříci. V Božích očích má takový dar opravdu velkou hodnotu. Celkově se na těchto osobních darech vybralo přes 550 000 Kč. Velice také děkuji zastupitelům Města

Podarilo se obnovit také původní sanktuář, který bude (zřejmě po několika staletích) opět sloužit jako místo pro ukládání Nejsvětější Svátosti.

Prachatic, kteří odsouhlasili příspěvek na opravu v celkové výši 690 000 Kč.

Co považujete za nejdůležitější část oprav – z čeho máte osobně největší radost?

Radost mám hlavně z nově objevených a restaurovaných fresek, které můžeme znovu po několika staletích obdivovat. Vedle sanktuáře jsou to dvě fresky ze 16. století, jedna z nich zobrazuje „Poslední večeři Páně“, druhá zřejmě „Sbírání many“. Na zdi za hlavním oltářem byly nově odkryty a zrestaurovány dvě renesanční fresky – „Boj Davida s Goliášem“ a scéna „Krále Šalamouna řešícího spor mezi dvěma ženami o dítě“. Nově objevena byla i gotická ornamentální freska se staročeským nápisem, která je nejstarší v celém kostele. Velkou radost mám také z obnoveného původního sanktuáře, který bude opět sloužit – zřejmě také po několika staletích – jako místo pro ukládání Nejsvětější Svátosti. Přitom o tomto sanktuáři většina lidí ještě nedávno vůbec nevěděla, neboť byl zdevastovaný, zabílený vápnem, a navíc ukrytý za lavicemi presbytáře. Nejdůležitější pro mě jako kněze i pro celou farnost je pak pořízení nového oltáře, ambonu a sedes, které Otec biskup při slavnostním otevření kostela posvětil, a které budou, snad po staletí, sloužit ke slavení bohoslužeb.

Co dalšího bylo opraveno?

Byl odborně restaurován prakticky celý interiér chrámu. Celý

Foto: P. Petr Plášil

Nejdůležitější je pořízení nového oltáře, ambonu a sedes, které Otec biskup posvětil 15. 5. 2021.

prostor se výrazně prosvětluje a rozzářil, mimo jiné i díky nátlaku sloupů a dalších kamenných prvků původními barvami. Restaurováno, vyčištěno a nově pozlaceno bylo všech sedm oltářů. Kompletně opraveny byly i obrovské vyřezávané reliéfy Křížové cesty z přelomu 19. a 20. století. Opraven byl také téměř celý exteriér kostela.

Proč by měl běžný turista navštívit kostel sv. Jakuba?

Kostel sv. Jakuba je významnou historickou památkou a je otevřený pro všechny po celý den. Lidé zde mohou obdivovat krásu architektury, potěšit se nádhernými uměleckými díly, a především zakusit silný duchovní zážitek. I řada nevěřících mi říká, že kostel má neobyčejně příjemnou a pozitivní atmosféru a že je velmi hezké strávit tam pár chviliek v osobním zamyšlení. Po uvolnění epidemických opatření počítáme během letní turistické sezóny s pořádáním komentovaných prohlídek kostela v češtině, němčině a angličtině.

Připravujete pro kostel i nějaký kulturní program?

Již v červnu proběhnou „Dny duchovní hudby“, pořádané ve spolupráci s Městem Prachatice. Tyto tři koncerty nás připraví na nejdůležitější událost roku v naší farnosti – hlavní pouť ke sv. Janu Nepomuku Neumannovi, kterou letos budeme slavit v sobotu 19. června. Mši svatou bude celebrovat Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický a bývalý generální vikář naší diecéze. Na nedělní odpoledne během léta chystáme také kratičké varhanní koncerty, aby si lidé mohli zpríjemnit sváteční procházky po městě krásnou hudbou. A také již připravujeme koncert České mše vánoční v podání Pošumavské komorní filharmonie.

Ptal se Petr Samec

R. D. Mgr. Petr Plášil (* 1964)

Narodil se v Jindřichově Hradci. Je absolventem Katolické teologické fakulty UK v Praze. Po vysvěcení na kněze v roce 1998 sloužil jako kaplan v katedrále sv. Mikuláše v Č. Budějovicích. Pak působil jako farář v Borovanech (12 let!), v Táboře a v Bechyni. Od roku 2017 je farářem v Prachaticích a administrátorem excurrento v Husinci, Ktiši, Strunkovicích na Blanicích a ve Vítějovicích. Zastává také úřad okrskového vikáře vikariátu Prachatice.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice;
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Růženec hrou

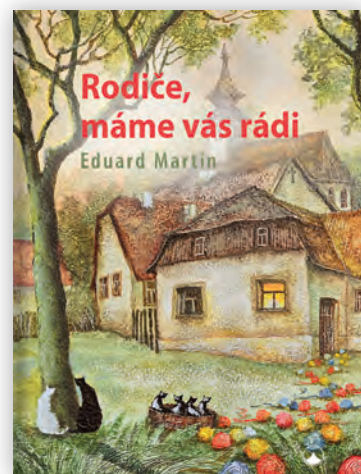
Knížka se samolepkami a růžencem pro děti

Knížka pomáhá dětem přiblížit tuto krásnou a jednoduchou modlitbu. Při růženci rozjímáme s Marií o Kristově životě – o událostech, které člověku přinesly spásu. Knížka obsahuje: brožurku s návodem k modlitbě růžence, přehled růžencových tajemství, samolepky, které dětem pomůžou lépe pochopit růženec. Ke každé knížce je přibalen dětský dřevěný barevný růženec. brožovaná, 18 stran, 134 Kč

Jaroslav Šturma v rozhovoru s Vítem Hájkem

Nejlepší dramatik je život sám

„Pan doktor Šturma dopomohl spoustě dětem žít šťastný život v rodinném kruhu. Dodnes nás navštěvuje a zajímá se, jak se nám daří. Měli jsme opravdu velké štěstí, že vstoupil do našeho života. Jsme mu za to vděční.“ (manželé Metelkovi, rodiče Matýska). Jaroslav Šturma zasvětil svůj život dětské klinické psychologii. Za to, čeho dosáhl, vděčí mnoha okolnostem. „Rozhodně ale nešlo o náhodu. V lidském životě náhoda neexistuje, vše je připraveno v plánu Režiséra nad námi. Když tento plán objevíte, buď ho přijmete, anebo odmítnete,“ říká o své životní a profesní dráze mezinárodně uznávaný dětský klinický psycholog. V knižním rozhovoru sledujeme jeho inspirativní životní příběh a pronikáme do podstaty a zákulisi nejen dětské psychologie. Vznikl tak působivý portrét muže, který se zasloužil o vyšší kvalitu života mnoha dětí a jejich rodin. vázaná, 242 stran, 314 Kč

Eduard Martin

Rodiče, máme vás rádi

Být rodičem je krásné a také náročné umění. Když rodiče vychovávají dítě, vychovávají budoucnost pro sebe i pro ostatní. Dobří rodiče jsou pro děti nenahraditelní. Kolik nádherných zážitků a setkání s nimi se nám dostalo! A jak křehké tyto dary mohou být! Drobné příběhy Eduarda Martina ukazují s mimořádným citem a pozorovatelským talentem na sílu rodičovské lásky a odvahu předávat dar života dál. brožovaná, 195 stran, 179 Kč

OSLAVY NEPOMUK 2021

Slavnostní poutní mši sv. vyvrcholily 16. května v Nepomuku oslavy 300. výročí blahorečení sv. Jana Nepomuckého.

Hlavním celebrantem mši sv. byl J. Em. Dominik kardinál Duka (na snímku jsou vidět koncelebranti: Mons. Pavel Posád, Mons. Charles Daniel Balvo a Mons. Vlastimil Kročil); Foto: Martin Myslivec / Člověk a Víra

Foto: Martin Myslivec / Člověk a Víra

Slavnost začala v 9:45, kdy z areálu Arciděkanství Nepomuk vyšel liturgický průvod, který zamířil ke kostelu sv. Jana Nepomuckého. V průvodu byli kromě českých a moravských biskupů a Mons. Charlese Daniela Balva, apoštolského nuncia v České republice, také členové Matice Svatého Jana Nepomuckého, zástupci nepomuckých sportovců a dalších organizací a spolků z Nepomuku.

Hlavním celebrantem mše svaté byl J. Em. Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský a primas český. Vzhledem k platným protiepidemickým opatřením byla účast na obřadu v kostele omezena především na pozvané hosty. Mezi nimi nechyběl bývalý prezident České republiky pan Václav Klaus, náměstci hejtmanů Plzeňského a Jihočeského kraje, starosta města Nepomuk i starostové okolních obcí.

Letošní oslavy 300. výročí blahorečení sv. Jana Nepomuckého jsou největší událostí v novodobé historii města Nepomuk. Zástupci Římskokatolické farnosti – arciděkanství Nepomuk, Matice sv. Jana Nepomuckého a města Nepomuk se organizaci oslav věnovali již od jara 2019. I když pandemie COVID-19 přípravy značně zkomplikovala, úsilím mnoha lidí se podařilo připravit rozsáhlý program více než 50 církevních i doprovodných akcí.

Z nich zde připomínáme slavnostní odhalení sochy sv. Jana Nepomuckého. Obřad požehnání této sochy vykonal 15. května Mons. David Henzl, generální vikář českobudějovické diecéze. Socha sv. Jana v životní velikosti byla zcela náhodou nalezena

Mons. David Henzl žehná sochu sv. Jana Nepomuckého na kruhovém objezdu. Obřadu se účastnil také Ing. Jiří Švec, starosta města Nepomuk; Foto: Martin Myslivec / Člověk a Víra

v roce 2019 na pozemku zrušeného řeholního hřbitova ve Lnářích a po kompletní renovaci byla umístěna na nejrušnější křižovatce v Nepomuku – na kruhovém objezdu U Pyramidy.

Petr Samec

Jan Nepomucký a některá jeho ztvárnění

Světec, kterého známe z mnoha mostů, který je jako český patron a světec neodmyslitelně spjat s naší malebnou krajinou. Známe jej jako světce oděného v kněžském šatu, majícího plnovous a většinou upřený pohled směrem ke kříži, popřípadě na nás pozorovatele.

Černá klerika, přes ni oblečená bílá rocheta s krajkou a jako svrchník na ramenou almuce s huňatou kožešinou. Dalšími částmi atributy jsou biret a palmová ratolest jako symbol mučedníka. Jan Nepomucký je někdy ale vyobrazován také s atributy připomínajícími jeho umučení. Můžeme jej najít i s jazykem, mostem, vodou, rybou anebo kotvou. Poněvadž světec byl podle legendy svržen z Karlova mostu v Praze do řeky Vltavy, stal se patronem mnoha řemesel a povolání spojených s vodou. Velmi vzácným projevem kultu sv. Jana je zhotovení jeho hrobu začleněného do oltáře. V Českobudějovické diecézi jej můžeme najít v **kostele Zvěstování Páně ve Vlachově Březí**. Boční oltář nese nejen vyobrazení adorace světce, ale menza tohoto oltáře byla doplněna o hrob. Stylisticky připomíná Boží hrob, ale ikonografie je velice odlišná, neboť jsou zde připomínány atributy sv. Jana Nepomuckého.

S obdobným námětem je možné se setkat ve sbírkách **kostela sv. Bartoloměje v Pelhřimově**. Zde je v depozitáři uložena ceroplastika. Prosklená rakev obsahuje realisticky ztvárněné posmrtné tělo světce. Naturalisticky vyvedený obličej a ruce jsou zhotoveny z vosku, který svým chladným odstínem ztvárňuje části těla zesnulého světce. Tyto jsou propojeny s kostýmem a jako celek vypadají velice věrohodně. Není pochyb, že tento sbírkový předmět byl inspirován u známých barokních relikviářových rakví. Svou propracovaností je velice zajímavou památkou na významného českého světce a jeho kult. Posuneme-li svůj zrak do sbírek poutního místa **Křemešník**, který se vypíná vysoko nad Pelhřimovem, i zde nalezneme velkou zajímavost: reliéfně zpracovaný obraz zobrazující svatojánskou legendu. Ústředním motivem je Karlův most, ohraničený mosteckými věžemi a panoramatem Prahy. Zde je ztvárněno vhození Jana do Vltavy. Pomyslná hladina řeky pak

odděluje hlavní vyobrazení od sekundárních. Ty připomínají komnaty, ve kterých se odehrává děj spjatý s legendou světce. Za nejvýznamnější umělecký počín je považován **náhrobek sv. Jana v pražské katedrále sv. Víta**. Původně zde bylo místo posledního odpočinku světce vyznačeno na podlaze v místech ochozu hlavního oltáře. Zapuštěná deska byla obklopena kovanou mříží. Náhrobek světce byl však poničen za ikonoboreckého běsnění davu za krále Fridricha Falckého roku 1619. V 90. letech téhož století byl náhrobek obnoven a vyveden honosněji. Stálo zde 6 alegorických postav cností, nesoucích mohutný baldachýn se sochou světce na vrcholu. Neobyčejně silný kult sv. Jana umožnil opětovné přetvoření hrobu již ve 20. letech 18. století. Současnou podobu dostal náhrobek mezi léty 1736–1771. Pro tento úkol byli vybráni největší umělci své doby. Pro ideově estetickou stránku byl povolán slavný vídeňský architekt Josef Emanuel Fischer z Erlachu, který si zvolil pro sochařské práce italského sochaře Antonia Corradiniho. Ten zhotovil model, podle kterého zlatník Johann Joseph Würth zhotovil masivní stříbrnické dílo.

Ceroplastika uložena v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově; Foto: archiv BCB

Náhrobek sv. Jana ve svatovítské katedrále v Praze; Foto: archiv Arcibiskupství pražského

Zajímavostí z cizích krajín je řadová **lod' San Juan Nepomuceno**, která patřila mezi významné bojové lodě španělského námořnictva. V roce 1765 byla vyrobena v královské loděnici v Guarnizu. Její osádka tvořilo 492–530 mužů a 74 děl. Jejím osudem bylo účastnit se významných španělských válečných akcí. Nejvýznamnější z nich byla bitva u Trafalgaru 21. října 1805, kde byla nasazena na pozici vlajkové lodi španělského loďstva, které bojovalo po boku Napoleonova námořnictva. Kapitán Don Cosme Churrua rozkázal, aby loď bojovala do posledních sil a na důkaz odhodlanosti nechal přibít vlajku Španělska na stožár. Jelikož tuto bitvu vyhrálo anglické loďstvo, tak i loď pojmenovanou po českém světcí čekal neodvratný osud porážky. V obklíčení 6 lodí se 400 raněnými nebo mrtvými námořníky

vydal až poslední dosud živý důstojník povel ke kapitulaci. Loď se stala anglickou a získala nové jméno HMS Berwick a později HMS San Juan. Zajímavostí bylo, že odkaz hrdinného kapitána zůstával v podobě tepaného talíře v jeho kajutě i nadále. Každý, kdo k této připomínce přišel, musel smeknout na důkaz úcty k hrdinskému boji.

Svatý Jan Nepomucký je inspirujícím světce již po staletí. Nikoliv jen v našich krajínách, ale jeho odkaz mučednické smrti za vyšší ideál je inspirující dodnes po celém světě. Z toho pak vycházejí zajímavé podoby a okolnosti jeho vyobrazení.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D.,
vedoucí památkového oddělení BCB

Oznámení o přijetí kandidatury

Dne 22. května přijali kandidaturu dva bohoslovci z Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater při slavnostní mši svaté v kostele Sv. Rodiny v Českých Budějovicích, kterou předsedal českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Giovanni Giuliani (vlevo) a Mariano Zanolli (vpravo) – modleme se za tyto kandidáty ke kněžství a také za nová povolání; Foto: archiv Redemptoris Mater

Uvádíme alespoň pár základních informací o těchto dvou bohoslovcích italské národnosti:

Mariano Zanolli má 29 let, pochází z Říma, z křesťanské rodiny, narodil se jako pátý ze sedmi dětí. Vyučil se v oboru instalatér, a poté pracoval několik let v této profesi v jedné soukromé firmě v Římě.

Giovanni Giuliani bude mít zanedlouho 26 let, je z malého městečka s názvem Ostra, které se nachází na východním pobřeží Itálie, asi 50 km od města Ancona. I on pochází z početné křesťanské rodiny, je čtvrtý z devíti dětí. Profesně Giovanni pracoval jako zkušební technik pro soukromé podniky.

Oba bohoslovci objevili své povolání ke kněžství díky hnutí Neokatechumenátní Cesta. Jedná se o malá společenství, která se rodí ve farnostech po dvouměsíčním cyklu katechezí, a která následně krácejí dlouhé roky v naslouchání Božímu

Slovu, společném slavení eucharistie a v postupném dozrávání do dospělé křesťanské víry. Na podzim roku 2017 byl Mons. Vlastimilem Kročilem založen Diecézně-misijní seminář Redemptoris Mater v Českých Budějovicích. Mariano a Giovanni byli mezi prvními bohoslovci, kteří do semináře v Českých Budějovicích vstoupili, aby započali duchovní přípravu ke kněžství. V tomto školním roce tedy uzavírají 4. rok formace, a co se týče studia teologie, za pár dní je čeká bakalářská zkouška na Teologické fakultě Jihočeské univerzity.

Na závěr pár slov o tom, **co znamená kandidatura**, kterou Mariano a Giovanni přijali. Kandidatura je veřejné potvrzení rozhodnutí ze strany seminaristy pokračovat dál na cestě formace ke kněžství. Při tomto obřadu přijímá církev, v osobě biskupa, seminaristovu nabídku sebe samého a vybírá ho a povolává, aby se připravoval na budoucí přijetí posvátného svěcení. Lidově by se tedy dalo přirovnat kandidaturu k takovým „duchovním zasnubám“. Na znamení přijetí tohoto rozhodnutí kandidátů ke kněžství ze strany církve, je jim dovoleno nosit od této chvíle kněžský oděv, i když do kněžského svěcení je bude čekat ještě delší období, ve kterém se budou připravovat na přijetí služeb lektora a akolyty, a poté na přijetí jáhenského svěcení.

Před Marianem a Giovannim se tedy otvírá intenzivnější čas formace, která bude jistě vyžadovat kromě jejich lidského úsilí i notnou dávku Boží milosti. A tu jim můžeme pomoci vyprošovat my všichni. Modleme se, bratři a sestry, za oba tyto kandidáty ke kněžství, ale také za nová kněžská a řeholní povolání, protože „*žeň je hojná, ale dělníků málo*“. Prosme proto vytrvale Pána žně, aby povolával a posílal dělníky na sv oji žeň, možná o to víc v dnešní době, kdy přihlížíme fenoménu intenzivního odkřesťanštění a ztráty duchovního povědomí u tolika mladých lidí.

P. Zdeněk Gibiec, rektor semináře Redemptoris Mater

Virtuální realita v domovech seniorů. Nejvíce seniory láká návštěva lesa.

Unikátní český projekt využívání virtuální reality v domovech důchodců přinesl první a pro někoho možná i překvapivé výsledky. Už dříve vědci zjistili, že kdyby si čeští senioři mohli vybrat, do jakého světa by se chtěli virtuálně přenést, pak by to nebyl jejich původní domov, ale les. Nyní se navíc ukázalo, že to nemůže být les ledajaký. Senioři totiž jednoznačně preferují takové virtuální prostředí, které osobně znají. O fantaskní zážitky prakticky nemají zájem.

Cílem projektu **VIREAS** (<https://vireas.cz/>) je vývoj aplikace, která by zlepšila život seniorům tím, že jim pomocí virtuálních brýlí alespoň na chvíli umožní pobyt v prostředí, ve kterém se už vlastními silami pohybovat nemohou. I člověk, upoutaný většinou času na lůžko, tak dostává možnost navštívit (alespoň virtuálně) různá vzdálená místa nebo se dokonce (opět virtuálně) pohybovat či sportovat.

Projekt, na kterém se podílí **Teologická fakulta Jihočeské univerzity**, České vysoké učení technické a Asociace virtuální a rozšířené reality, přitom získal na významu i s nástupem pandemie covidu-19. Řada domovů důchodců totiž zůstala v obavě z nákazy prakticky odříznutá od vnějšího světa, návštěvy nebyly povolené nebo velmi omezené. A to v určité míře platí dodnes. Virtuální realita může za takových podmínek představovat jednu z mála možností „úniku z uzavření“ a tedy i zlepšení psychického stavu mnoha seniorů. Ovšem stejně jako každá jiná technologie zároveň vytváří i určitá rizika. A právě zhodnocením těchto výhod a rizik se projekt zabývá.

Vědci už loni v únoru například (pro někoho možná překvapivě) zjistili, že když si mají senioři vybrat z nabídky „virtuálních zážitků“, většinou volí pobyt v přírodě. „*Naprostá většina dotázaných odpověděla, že by se nejraději ocitla v lese nebo obecně někde uprostřed přírody,*“ řekla portálu sciencezoom **vedoucí řešitelského týmu Věra Suchomelová z Teologické fakulty JU**. Až na dalších místech v pořadí preferencí skončilo cestování a touha být pohromadě s dalšími lidmi.

Po dotazníkovém šetření, které mělo stanovit hlavní směry vývoje aplikace, se pak v loňském roce výzkumný tým soustředil na konkrétní poznatky z jejího využívání. Vývojáři vyvinuli několik základních „virtuálních prostředí“ (včetně lesa), které pak nabídli seniorům k vyzkoušení. A i tady byly výsledky poměrně překvapivé.

„*Jakmile se v prostředí lesa, nádraží, náměstí či jiné virtuální reality objevilo něco, co tam podle seniorů nepatří, okamžitě na to reagovali. Všimli si velmi pečlivě každého detailu*“ uvedla Suchomelová. Jakmile se vývojáři pokoušeli nabídnout seniorům nějaké fantazijní představy, třeba zářivé barvy v lese nebo neobvyklé rostliny, senioři to označovali za rušivý prvek, o který nestojí. Nechtěli fikci, byť výpravou a barevnou. Chtěli věrný obraz skutečnosti.

„*Jednoznačně se prokázalo, že u seniorů vítězí virtuální realita, která odpovídá tomu, co znají ze života. Většinou nestojí o virtuální výlet do pro ně neznámého prostředí,*“ uvedla Suchomelová. Platí jak o lese, tak o městě či nádraží, kde (jak odpovídali někteří účastníci studie), nesmějí „*chybět truhlíky s květinami*“.

Podobné to bylo i u nabídky „virtuálního cestování“. Senioři to-

Dr. Věra Suchomelová při práci na projektu VIREAS.

tiž preferovali „virtuální výlet“ do míst, které osobně znali (třeba České Budějovice či Český Krumlov) nad nabídkou cest (byť výpravných) do zahraničních světových metropolí jakými jsou Paříž či New York. Do těchto měst (a oblastí) se chtěli většinou podívat znovu pouze lidé, kteří už tam jednou skutečně byli. „*Jinými slovy se ukazuje, že u seniorů dostává jednoznačnou přednost připomínka minulých životních zážitků nad nabídkou zážitků zcela nových,*“ uvedla Suchomelová. Dalším důležitým zjištěním ze studie je fakt, že její účastníci preferují virtuální prostředí s lidmi. „*Potřebují kolem sebe lidi, nejlépe v nějaké akci, na kole, na nákupu, děti, mladé. To je opravdu hodně patrné. Když ve snímcích chyběl život, tak na to hned upozorňovali,*“ uvedla Suchomelová.

Pokud budou vývojáři a pečovatelé pracovat právě s takovými poznatky, mohou některým nemohoucím klientům v domovech důchodců značně zlepšit pocit ze života. Má to ale jednu zásadní podmínku. Dosavadní průběh projektu prokázal, že virtuální realita není „samospasitelná“ a nelze ji aplikovat jako nějaký zaručený lék na zlepšení psychického stavu. „*Virtuální zážitky musí být kombinovány s realitou a sociálním kontaktem,*“ uvedla Suchomelová. Nejlepší „výsledky“ vykazovali senioři, kteří si o svých virtuálních zážitcích povídali s ostatními, diskutovali o nich s ošetřujícím personálem. „*Jestliže je virtuální realita doprovázena různými formami sociálního kontaktu, pak se skutečně jedná o kombinaci, která může mnoha seniorům pomoci k lepšímu životu,*“ tvrdí Suchomelová.

-kes-

KDYŽ ŽIJEME EVANGELIUM

SLOVO ŽIUOTA

Chiara Lubichová | Slovo žiuota z října 2002
Upravilo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

Jak máme žít toto Ježíšovo příkázání?

Tak, že budeme udržovat s Bohem
synovský a přátelský vztah, ale
předeuší tím, že budeme dělat to, co On
chce.

A to znamená dělat
dobře a napho věc,
kterou od nás žádá
u přítomném okamžiku.

„Jaké je nejučtší příkázání
zákona?“

«Miluj Pána,
svého Boha,
celým svým
srdcem,
celou svou
duší
a celou svou
myslí.»

(Mt 22,37)

Ježíš uí, kdo je skutečně
Bůh, kterého máme milovat
a uí, jak má být milován:

Je to jeho Otec
a náš Otec, jeho Bůh
a náš Bůh.

Je to Bůh, který miluje každého osobně;
miluje mě, miluje tebe:

“Budeš milovat Pána, Boha svého.”

ZKUŠENOST ZE SUĚTA

Před začátkem školy jsem onemocněl a po
několika dnech mi lékař řekl, abych šel do
nemocnice, kde jsem musel zůstat. Měl
jsem horečku, skoro 40°C a bylo mi hodně
špatně. Říkal jsem si, proč jsem musel
onemocnět zrouna já, den před tím, než
začne škola, a tím pádem nemůžu znovu
vidět své kamarády.

Ale viděl jsem, že s takovými myšlenkami
nedokážu nic, a to ani učí mamince, se
kterou jsem měl uždycný uýborný vztah.
Uděl jsem, že to nezuládám, a to mně bylo
moc líto.

MILOUAT
ZNAMENÁ
ODPOUĚDĚT
NA BOŽÍ LÁSKU
K NÁM.

Po nějaké době, i když s určitou námahou,
jsem tuto situaci přijal. Pochopil jsem, že
musím žít chuť, kterou mi Ježíš dává.
A tak jsem začal mít rád nemocné
spolubydlící na pokoji, zdravotníky
a lékaře.

Po několika dnech mi začalo být lépe
a předeuším jsem zakoušel unitří pokoj.
U klidu jsem přijímal ušechny těžkosti, se
kterými jsem se setkal, jako třeba injekce,
a říkal jsem Ježíši: obětuji to tobě.
To ušechno mi pak pomohlo k tomu, abych
šel do školy s novým elánem.

F. (Itálie)

Červen
2021

Poslouchejte jeho slova a proměňte je v činy!

**„Ne každý, kdo mi říká:
Pane, Pane!’, vejde do
nebeského království, ale
ten, kdo plní vůli mého ne-
beského Otce.“ (Mt 7,21)**

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Poté, co Ježíš řekl lidem o blahoslavenstvích, připomněl jim, že Bůh miluje všechny a je vždy hned vedle každého z nás.

**Ježíš nám ukazuje dobrý způsob,
jak odpovědět na velkou Boží lásku k nám.
Znamená to plnit jeho vůli,
milovat každého.**

**Kdokoli poslouchá Ježíšovo učení
a skutečně podle něj žije, je jako muž, který
staví svůj dům na skále. Odolá každé bouři
a nikdy nebude zničen.**

Zkušenost skupiny kamarádů z Heidelbergu v Německu: Rozhodli jsme se, že jednou za měsíc věnujeme „hodinu štěstí“ někomu, kdo je smutný, osamělý nebo nemocný.

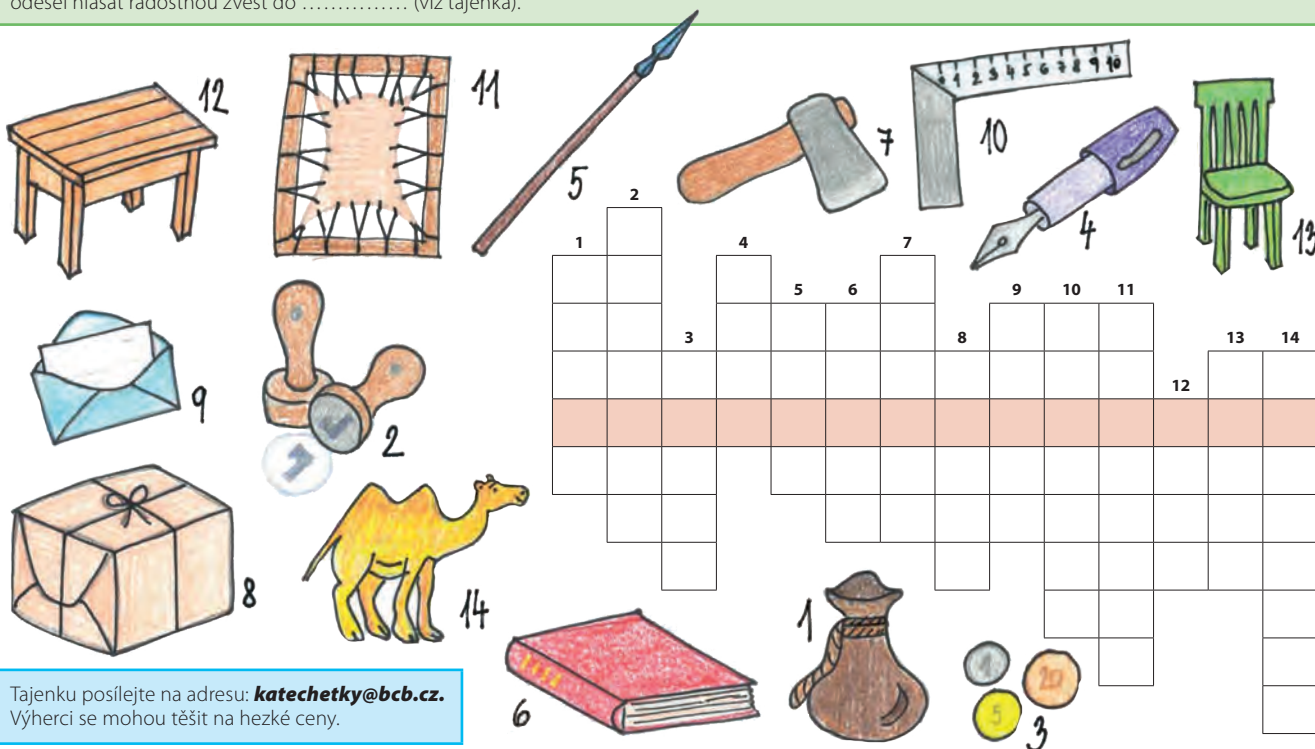
**Šli jsme navštívit skupinu starých lidí
a vzali jsme je na invalidních vozících
do nedalekého parku.**

**Jindy jsme zase šli do dětské nemocnice
a hráli jsme si s tamními dětmi.
Měly velkou radost, a my jsme měli
snad ještě větší!**

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce.“ (Mt 7, 21)

Dnešní verš je z evangelia podle Matouše. Matouš byl původně celníkem, ale stal se učedníkem Pána Ježíše. Napsal první evangelium a podle tradice odešel hlásat radostnou zvěst do (viz tajenka).

Tajenku posílejte na adresu: ***katechetky@bcb.cz***.
Výherci se mohou těšit na hezké ceny.

„Hledejte to, co je nad vámi“

Anna Houzarová začala na Pastoračním středisku při Biskupství českobudějovickém pracovat od 1. dubna tohoto roku. Má na starosti Diecézní centrum pro misie a evangelizaci. V květnu, v době uzávěrky tohoto čísla, chystala s podporou celého pastoračního týmu Wake up festival v předvečer slavnosti Seslání Ducha Svatého. Využila svých zkušeností a kontaktů s lidmi, vycházela ze své víry a z touhy, aby náš kraj byl naplněn Duchem Svatým a aby co nejvíc lidí poznalo Boha. Více o ní se dozvíte z následujícího rozhovoru.

Rozhovor s Annou Houzarovou, DiS.

Jak a kdy začal tvůj život z víry?

Životem víry jsem žila od malička. Rodiče mě tak vychovali. Ale život „z víry“, jak se ptáš – ve smyslu – Galatským 3,11 „*Spravedlivý bude živ z víry.*“ jsem začala chápat a žít až jako dospělá, kdy jsem se setkala s živým Kristem. Pochopila jsem, že Bůh je živý a zná mě. V tu dobu jsem se, jak říkají častěji protestanté – znovuzrodila. Je to chvíle, kdy jste v životě schopni odevzdat Bohu úplně všechno. Svoje postavení mezi druhými, všechny věci, peníze, budoucnost ale třeba i vlasy. A máte dokonalou jistotu, že o vás bude nejlíp postaráno, protože uchopíte oběma hrstmi, že jste dcera Boží! V tom období taky člověk pochopí, co všechno může v jeho nitru změnit hřích. Oddaluje vás od Boha a mění vaši duši, postoje a myšlenky.

Ovlivnil tě někdo, nebo něco podstatně v tvém hledání, na tvé cestě víry?

Rozhodně. Spousta lidí. Jak mě naučil můj táta – kdo se radí sám se sebou, radí se s ďáblem. Nebo jak mě naučilo Písmo v Přísloví 3, 7 „*Nebuď moudrý sám u sebe.*“ – takže jsem se od malička učila ptát. Mamka se zase snažila o to, abych uměla bezpodmínečně milovat. I protivně děti. Sama se formaci lásky učila ve hnutí Fokoláre. A já z této její školy čerpám dodnes. Zůstalo ve mě například: Mít rád jako první. Jít se usmířit. Nečekat, až ten druhý... a v manželství se to hodí dvakrát tolik, jak na pískovišti (smích). Největší vliv na mě ale mělo, když jsem sama začala číst Bibli. Člověk by nevěřil, kolik toho ještě o Kristu neví.

Jaká byla tvá cesta k práci, ke službě v církvi, kterou zastáváš?

Hned po pražské vošce (Vyšší odborné škole), kde jsem vystudovala obor multimediální žurnalistika, jsem pracovala v našem Českobudějovickém deníku a později i v Českém rozhlase jako redaktor zpravodajství. V zpravodajství je foťák a přináší ty nejčerstvější zprávy. Nejlépe hned. Hned to chce například i Radiožurnál, kam jsme se z místa rovnou do vysílání připojovali i my – jihočeští zpravodajci. Tahle zkušenost v médiích

mi dala jedno obrovské poznání. Poznání toho, co se v naší zemi děje nebo neděje a co vlastně my jako lidé chceme nebo nechceme slyšet. Jinými slovy – viděla jsem, čím se živíme a přála bych si pro naši zemi daleko lepší pokrm. A tak jsem došla až sem, do Boží kuchyně, kde s Bohem plánujeme připravit pořádnou výživnou bombu pro tuhle krajinu.

Co tě v životě těší, a co tě (dlouhodoběji) trápí?

Těší mě, když vidím člověka, na kterém je patrné, že žije s Bohem. Ona je to totiž viditelná věc. Člověk, který v Něj nejen věří, ale prochází s Ním životem, mluví s Ním, radí se, pláče Mu a děkuje, má Božské obrysy. Poznáte to na Něm také tak, že sní společně s Bohem své sny, protože v takovém případě se Boží i lidské plány spojují v jedno. A takový člověk tvoří na této zemi společně s dalšími Boží království. Trápí mě opak. Když vidím člověka, který absolutně minul a zakopal potenciál, který do něj Bůh vložil.

Máš nějaký svůj oblíbený verš z Bible, o který by ses s námi podělila?

Napadají mě dva, které si často dávám k sobě: „*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.*“ (Kolosským 3, 1–3) a „*Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.*“ (Matouš 6, 33) Připomínám si je, když potřebuji nasměrovat. Taky když se bojím – protože jsem pak skrytá a když ztrácím víru – je to ten příslib, že když půjdu tímto směrem, dostanu všechno, co potřebuji.

V dubnu jsi začala u nás na Pastoračním středisku pracovat v centru pro misie a evangelizaci. Jaké máš plány, představy, co bys chtěla rozjet, čeho třeba dosáhnout?

Ve městě i v celé diecézi je spousta křesťanů, kteří z celého srdce milují Boha. Chtěla bych spojit takové lidi a připravovat tu výživnou bombu s nimi. To pak můžou být akce všeho druhu. Evangelizační, misijní ale i třeba ze začátku „jen“ modlitební. Společně dokážeme víc, než jednotlivci. Je to princip církve. Jsme jedno Tělo. K tomu je ale třeba spojit se v Duchu Svatém. Tělo jinak bude chtít jít do všemožných stran, ale to nejde. Musí být jedna mysl. V tu chvíli se člověk – církev může zvednout a jít něco tvořit. Bůh nám do toho žehnej, skrze Krista našeho Pána. Amen

Rozhovor připravila Iva Hojková

Tři osobnosti z naší diecéze získaly ocenění za službu církvi

V pátek 23. dubna 2021 o slavnosti svatého Vojtěcha vyznamenal arcibiskup pražský a primas český Dominik kardinál Duka za službu církvi šest osobností Medailemi sv. Vojtěcha a Medailemi biskupa Antonína Podlahy. Slavnostní mši sv. v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha koncelebroval Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan Katedrální kapituly u sv. Mikuláše. Ve svatovítské katedrále převzali ocenění také tři zástupci naší diecéze:

Doc. PhDr. Marek Šmíd, PhD.

Byl vyznamenán **Zlatou Medailí sv. Vojtěcha** za práci v odkrývání nedávné minulosti pronásledované Církve a zpřístupnění a publikování diplomatických dokumentů týkajících se První republiky. Své badatelské úsilí zaměřuje na moderní církevní dějiny a české a světové dějiny 20. století. Je autorem či spoluautorem řady odborných publikací, mj. knih Vatikán a první světová válka, Vatikán a druhá světová válka, Arcibiskup František Kordač či práce Apoštolský nuncius v Praze: Významný faktor v československo-vatikánských vztazích v letech 1920–1950. V roce 2017 byl jmenován docentem pro obor české dějiny a v současnosti působí na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a na Ústavu dějin křesťanského umění na Katolické teologické fakultě UK v Praze.

Ing. Jiří Šindelář

Byl vyznamenán **Medailí biskupa Antonína Podlahy** za své průkopnické a často nezištné objevy, které jsou významným přínosem nejen pro církevní dějiny, ale také veřejným deklarovaním křesťanských kořenů české společnosti. Badatelsky se zabývá dokumentováním archeologických výzkumů, včetně leteckého (dronového) mapování nálezů. Za tím účelem založil ve svém oboru špičkovou společnost Geo-Cz. Je rovněž průkopníkem 3D modelace zkoumaných prostor a rekonstrukce podob významných osobností české církevní historie, např. sv. Zdislavy z Lemberka. Se spolupracovníky realizoval mj. kompletní dokumentaci katedrály sv. Václava, Víta a Vojtěcha, včetně nástěnných maleb ve Svatováclavské kapli, nedestruktivní průzkum rožmberské hrobky ve Vyšebrodském klášteře a hrobky Tycho de Brahe v Týnském chrámu. Zásadně přispěl k odhalení místa posledního odpočinku prvního převora českobudějovického dominikánského kláštera, blahoslaveného Jindřicha Libraria. Vyvrcholením jeho dosavadní činnosti byl loňský nález relikvie hřebu z Pravého kříže v premonstrátském klášteře v Milevsu.

Mgr. Zuzana Thomová

Byla vyznamenána **Medailí biskupa Antonína Podlahy** za své systematické a často nezištné objevy, které jsou významným odborným přínosem a pomáhají osvětlovat křesťanský základ našeho národa. V současnosti působí jako archeoložka Jihočeského muzea v Českých Budějovicích se specializací na období raného středověku a na výzkumné metody nedestruktivní archeologie. Její práce je zaměřena na významné sakrální objekty, např. Želivský klášter, kde spolupracovala

Jihočestí laureáti po obřadu ve svatovítské katedrále (zleva Doc. PhDr. Marek Šmíd, PhD., Mgr. Zuzana Thomová a Ing. Jiří Šindelář).

a stala se obdivovatelkou názorů tehdejšího opata Bohumila Víta Tajovského, který měl také velký vliv na její další životní a profesní orientaci. V centru její pozornosti je také období největšího rozvoje českého přemyslovského státu, kam spadá i archeologický průzkum dominikánského kláštera v Českých Budějovicích, na kterém spolupracovala spolu s manželem Mgr. Jurajem Thomou. Průzkum vyvrcholil loňským objevem místa posledního odpočinku prvního převora tohoto kláštera a rádce krále Přemysla Otakara II., blahoslaveného Jindřicha Libraria.

Další ocenění získali:

Václav Ryneš mladší (Stříbrná medaile sv. Vojtěcha) za publikační činnost, která se dotýká otázek víry, církve a občanské společnosti, za věrnost víře a riskantní, statečnou účast na životě Církve v době nesvobody, a také jako výraz uznání jeho otci Václavu Rynešovi seniorovi.

Jaroslav Orel (Medaile biskupa Antonína Podlahy in memoriam) za zpřístupnění krásy a tradice v podobě vyučování, skládání a interpretace duchovní hudby.

Luboš Hošek (Medaile biskupa Antonína Podlahy) za svou mnohaletou práci, která je zásadním svědectvím současnému světu o důstojnosti každého člověka a naplněním evangelního přikázání žité lásky k bližnímu.

(čerpáno z tiskové zprávy Arcibiskupství pražského)

Začíná oprava kostela sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech

Kostel sv. Vojtěcha je jediným kostelem v Č. Budějovicích na levém břehu Vltavy a slouží pro více než 40.000 lidí v přilehlé čtvrti „Čtyři Dvory“. Dne 4. července 1990 ustavil biskup Miloslav Vlk v kostele sv. Vojtěcha novou farnost a její správou pověřil salesiány Dona Boska.

Model kostela po opravě – na věži již vidíte nové hodiny; Foto: ateliér HERITAS, s.r.o.

Sv. Vojtěch je dnes nejen duchovním, ale i kulturním a společenským centrem, místem setkání, povzbuzení a inspirace. „V průběhu více než 80 let existence kostela byla provedena řada dílčích oprav, ale v současné době jsou některé jeho části opět v havarijním stavu,“ říká administrátor farnosti P. Mgr. Josef Mendel, SDB. Je naprosto nezbytné opravit krov, vyměnit střešní krytiny nad západním vstupem, sanovat omítky, instalovat nové žaluzie ve věži, kompletně vyměnit klempířské prvky, opravit venkovní schodiště, opravit truhlářské a kovářské detaily a mnoho dalšího. Farnost proto připravila projekt na rozsáhlou opravu kostela a po získání stavebního povolení vypsala výběrové řízení na dodavatele stavebních prací. Právě v těchto dnech začínají řemeslníci s opravou. Hotovo bude v říjnu 2021 a celková částka potřebná na dokončení díla činí asi 6 mil. Kč. Velkou část finančních prostředků bude nutno teprve získat od sponzorů, nadací a soukromých dárců.

„Kostel vnímáme jako kulturní bohatství, které symbolizuje i naše hodnotové kořeny. Projektem opravy kostela navazujeme na práci předchozích generací, které kostel postavily a udržovaly a my jej chceme zase v pořádku předat dalším generacím. A navíc chceme dokončit původní dílo architekta Jaroslava Čermáka, protože jeho původní plán nebyl dosud plně zrealizován,“ dodává P. Josef. Na kostele budou tedy provedeny finální štukové omítky s barevným nátěrem a instalovány věžní hodiny podle původních návrhů arch. J. Čermáka.

Během opravy kostela bude také nově instalováno venkovní nasvícení kostela tak, aby se stal skutečnou dominantou celé čtvrti. Z realizovaného projektu bude mít užitek i široká veřejnost: parkové plochy kolem kostela budou upraveny jako místo setkávání pro návštěvníky a nabídnou i prostor pro relaxaci a odpočinek (lavičky, zeleň atd.).

Salesiánská farnost u sv. Vojtěcha

Salesiáni v Českých Budějovicích nabízejí pro širokou veřejnost celou řadu aktivit:

- duchovní služba (bohoslužby, křty, svatby, pohřby, vzdělávání, charita)
- tábory a víkendové akce pro děti a mládež
- zájmové kroužky (např. lezecký, hudební, keramický,...)
- poradenství pro širokou veřejnost (záležitosti právní, sociální, finanční apod.)
- kulturní akce (salesiánský ples, koncerty – např. Hradišťan, Prague Cello Quartet, svatovojtěšská pout')
- základní umělecká škola (hudební vzdělávání dětí, muzikály, koncerty dětí)
- pravidelné akce pro různé věkové skupiny (setkávání seniorů, manželské večery, setkávání dospívajících) setkávání studentů z Jihočeské univerzity (přednášky, víkendovky, akce)
- práce s ohroženou a sociálně znevýhodněnou mládeží
- chov včel (praktická práce s dětmi)

O kostelu sv. Vojtěcha

Kostel projektoval arch. Jaroslav Čermák, významný architekt moderního slohu – funkcionalistické sakrální architektury. Velmi známým dílem J. Čermáka je kostel sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích. Sv. Vojtěch byl dostavěn těsně před 2. světovou válkou v roce 1939, ale kvůli válce proběhlo biskupské svěcení biskupem Josefem Hlouchem až 12. října 1947. Válka a poválečný politický vývoj byly zřejmě také příčinou toho, že kostel vlastně nikdy nebyl úplně dokončen podle původních plánů arch. Čermáka. Kvůli vysoké architektonické hodnotě byl sv. Vojtěch v roce 2019 zařazen do Ústředního seznamu kulturních památek České republiky.

Petr Samec

OPRAVME A DOKONČEME KOSTEL SV. VOJTĚCHA PODLE PŮVODNÍHO NÁVRHU ARCHITEKTA JAROSLAVA ČERMÁKA!

Jak nám můžete přispět?

Přispět můžete na bankovní účet farnosti

číslo účtu: **0561166369/0800** variabilní symbol: **21**

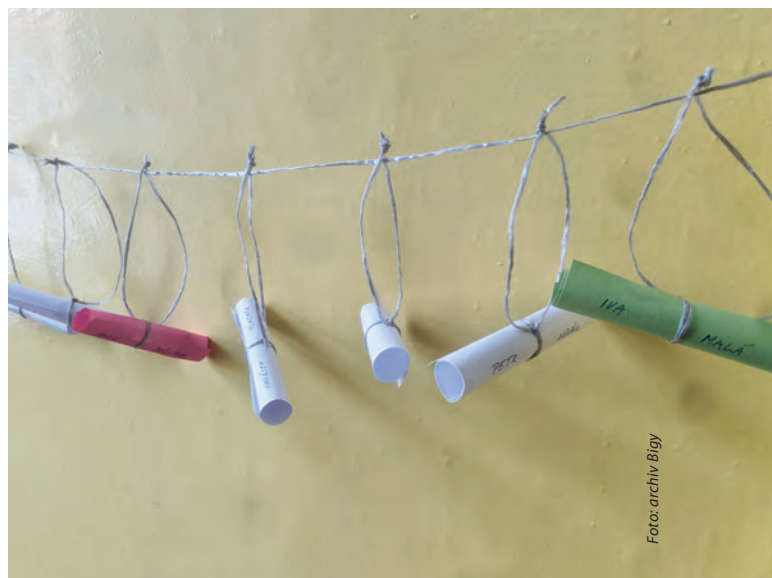
Při bankovním převodu nezapomeňte prosím uvést své jméno, případně i IČO a název firmy kvůli identifikaci platby. Dárci mají možnost „adoptovat“ si jednotlivé části oprav a u některých položek pak získají právo umístit pamětní tabulku se jménem v objektu kostela. Jako formu poděkování připravila farnost u sv. Vojtěcha pro dárci také celou řadu odměn – všechny informace najdete na <https://ctyrak.cz/>.

KONEČNĚ! Žáci se vrátili do školy!

Možná víte, že naše Biskupství českobudějovické zřizuje dvě školy, a to jednu školu základní a jednu střední. Církevní základní škola sídlí na Rudolfovské ulici, Biskupské gymnázium J. N. Neumanna najdeme na Senovážném náměstí a obě se nacházejí poblíž centra Českých Budějovic.

Studenti Bigy během neformální výuky navštívili třeba bývalý dominikánský klášter v Č. Budějovicích.

Každý žák dostal vzkaz od absolventa Bigy.

Gymnázium i základní škola tvoří jeden právní subjekt, mají tedy jedno vedení a úzce vzájemně spolupracují. Dohromady obě vzdělávací instituce navštěvuje více než 1 200 žáků a počet zaměstnanců přesáhl již 150 osob. Aby byl výčet církevních škol v naší diecézi kompletní, musíme ještě zmínit základní školu Orbis-Pictus, kterou ale zřizuje Římskokatolická farnost Tábor.

Školství v tomto a minulém roce zažívalo krušné časy. O distanční výuce byly popsány již stovky, možná i tisíce stran textu. Nicméně nyní přišel čas návratu dětí do školy a někteří žáci se vrací do svých lavic po šesti měsících. To pro ně není vůbec jednoduchá situace. Obavy z návratu do klasického typu výuky nemají jenom žáci, ale i jejich rodiče. A čeho se žáci a rodiče obávají? Vzpomeňme si na naše školní léta a určitě si domyslíme odpověď – velkého množství testů, popř. příliš rychlého výkladu látky.

Na biskupském gymnáziu jsme udělali v minulých dnech dotazníkové šetření, ze kterého je patrná obtížná situace studentů při distanční výuce. Vyplněné dotazníky se nám vrátily od 610 žáků. Z odpovědí vyplynulo, že téměř 40% dětí mělo problémy s usínáním, více než 30% žáků mělo strach o zdraví svých blízkých, 15% respondentů nemělo doma klid na výuku a nemalé procento dětí také uvedlo, že se zhoršuje jejich domácí prostředí.

I z těchto odpovědí je patrné, že současným úkolem učitelů je citlivě překlenout obavy z přechodu z distanční výuky na výuku prezenční. Nyní tedy není nejdůležitější výuka, ale obnovení kamarádství mezi dětmi, upevnění třídních kolektivů a znovunavázání osobních vztahů mezi žáky a učiteli. Na církevní základní škole i biskupském gymnáziu byl zvolen mo-

del postupného rozjezdu s důrazem na obnovení studijních návyků, které patří k prezenční výuce.

Jak tento model vypadal? První týden byl zaměřen nejen na opakování, ale i na společně strávený čas žáků a učitelů při neformální výuce. Studenti si prošli poutní cestu po římovských kapličkách nebo navštívili Jihočeské muzeum. Také samozřejmě probíhaly třídní aktivity, kdy žáci hráli divadlo, deskové hry nebo si jen povídali.

Velký kus práce odvedl při těchto aktivitách spirituál školy Vojtěch Blažek, kterému se povedlo zapojit i absolventy našeho gymnázia. Při návratu do školy čekal na každého žáka osobní vzkaz, který mu napsal bývalý žák školy. Bylo milé pozorovat, jak studenti hledají na provázcích rozvěšených po chodbách ten svůj vzkaz, tj. vzkaz se svým jménem.

Dovolte, abych i já byl nyní osobnější a poděkoval Vojtěchovi za kreativitu, empatii a pracovitost – „Vojto, moc děkujeme“. Trochu smutný postřeh přidala k návratu žáků do školy paní vedoucí školní kuchyně Pavla Koklarová. Dle jejího názoru studenti při distanční výuce odvykli klasickým jídlům a tradiční české pokrmy nyní ve zvýšené míře vrací nedojedené. Ony ty fastfoodové „dobrotky“ jsou poměrně návykové. Tak snad si žáci brzo „odvyknou“, protože v našich školních jídelnách se vaří výborně.

Co dodat závěrem. Věříme, že se nám rozjezd k nové školní práci povedl a žáci nebudou mít s klasickou formou výuky problémy. A pokud se přeci jen nějaké vyskytnou, jsou učitelé církevních základních škol i biskupského gymnázia připraveni je společně s žáky řešit.

Martin Maršík, ředitel Bigy

Monstrance – slunce pro eucharistii

Slavnost Těla a Krve Páně, lidově Boží Tělo, je pro věřící od nepaměti jednou z oblíbených církevních slavností. Zde se totiž ukazuje, jak krásně se mohou zvláště na eucharistickém procesí – průvodu – podílet všichni a vytvořit tak krásný obraz rodiny Božích dětí, kde uprostřed nich je Kristus. I v dnešní době, na mnoha místech, se mnozí snaží, aby tato slavnost byla vyjádřením naší úcty k eucharistii.

Vzpomínám na krásný obraz z jednoho Božího Těla v devadesátých letech. Kráčeli jsme z chrámu Panny Marie před Týnem v procesí, které vedl J. Em. Giovanni kardinál Coppa, který byl tehdy nunciem v naší vlasti. Právě když jsme procházeli pod Staroměstským orlojem, tak začal orloj odbíjet celou a všichni apoštolové na něm zdravili svého Mistra, jenž procházel kolem v slavnostním průvodu.

Možná je dobré připomenout, že tuto slavnost rozšířil na celou církev papež Urban IV., „aby tato vznešená a úctyhodná svátost byla pro všechny připomínkou mimořádné lásky Boha vůči nám“. Tato událost z léta roku 1264 souvisí také s naší vlastí, neboť se tak stalo poté, co kněz z Čech, Petr z Prahy, vyšehradský probošt a kancléř krále Přemysla Otakara II. sloužil mši v kostele v Bolseně. Při ní se udál zázrak, který byl podroben prozkoumání, jenž provedl papež osobně, společně se svatým Tomášem Akvinským, který tehdy pobýval na papežském dvoře a který je autorem těch nejznámějších eucharistických hymnů. Eucharistická úcta má poměrně dlouhou tradici, která sahá až do večeradla v Jeruzalémě, ale touha hledět na hostii, adorovat ji, začíná mít rozmach na přelomu XII. a XIII. století díky středověké mystice. První zmínka o ukazování konsekrované hostie nacházíme u Odonu ze Sully, biskupa pařížského (+1208). Ukazování kalichu se zavádí v průběhu XIII. století. K eucharistické úctě přispěly také řeholní řády jako cisterciáci, premonstráti, kartuziáni, dominikáni a františkáni, které propagovaly nový způsob duchovního života. Právě svatí z těchto řádů jsou později, především v době barokní, zobrazováni v adoraci eucharistie vystavené v monstranci. Centrem rozvoje kultu této úcty je především oblast Porýní, kde významně vystupuje do popředí město Kolín. Zde povstává v průběhu XIII. století tradice eucharistického procesí, která má svůj původ také v nošení svatého přijímání nemocným nebo umírajícím.

Centrem eucharistického procesí je Kristus, jenž je nesen knězem v monstranci, ke které se upínají pohledy všech a jistě nikoho ze zainteresovaných nepřekvapí honosný vzhled monstrance. Je v ní totiž uložen poklad pokladů pro každého věřícího – Kristus v eucharistii, Bůh mezi námi.

Právě tato výjimečnost má dopad i na tvar monstrance v různých dobách jejího vývoje, počínaje XIV. stoletím, kdy se monstrance začala více používat v liturgii církve. Nejprve s použitím skla ve

Monstrance z Mirovic: umělecky nejceněnější předmět ze sbírek Českobudějovické diecéze. Prohlédnout si ji můžete v borovanském klášteře ve stálé expozici „Poklady diecéze“; Foto: archiv BCB

válcovém, později kruhovém *ostensoriu*, nebo *custodii*, kde se do půlměsíce – *lunula*, vkládala hostie. V gotice má monstrance tvar věže a také *retabula* – gotického oltářního nádstavce, v renesanci pak tvar architektury kostela. Doba baroka po tridentském koncilu přináší ještě větší rozvoj kultu k eucharistii a monstrance dostává svůj kruhový nebo oválný tvar, kdy paprsky vycházející od místa umístění hostie představují Ježíše jako slunce, jenž nikdy nezapadá. Častým tvarem je také kříž, jako symbol Kristovy oběti, jenž se zpřítomňuje v eucharistii. Svatý Karel Boromejský chtěl, aby byla monstrance zakončena soškou Krista zmrtvýchvstalého, ale ve většině případů je tam spíše kříž. Monstrance se skládá z nohy a dřívku, jenž je projmutý *nodusem* (ořechem), na němž je trůn pro tzv. *glorii*, uprostřed které je *ostensorium*.

Na přenášení Nejsvětější svátosti nejdříve sloužil kalich, který byl vystřídán předchůdcem monstrance, tak jak ji známe dnes: a to kovovým domečkem, který měl dvě nebo více okének a dovnitř se vkládala eucharistie. Také se používalo *ciborium*, které mělo zepředu okénko. Nezvyklou formou bylo zobrazení Krista zmrtvýchvstalého, do jehož srdce se vkládala hostie.

Použití monstrance je zmíněno už v roce 1301, ale rozvoj kultu eucharistie a tím i její používání obzvláště sílí v XIV. století. V Německu – v Kolíně nad Rýnem – je už na počátku XIII. století spojena s kultem relikvií svatých, jimiž

je toto město bohatě obdařeno. Středověk tak propojuje úctu k eucharistii s úctou ke svatým, která se však v důsledku rekatalizace po XVI. století odděluje a začíná triumfální pojetí eucharistických procesí, kde se všechno soustředí do jednoho bodu – hostie v monstranci, čemuž odpovídá i její náročné zpracování a použitý vzácný materiál (drahé kovy a kameny).

Důsledkem reformy tridentského koncilu je také konec používání eucharistie v monstranci před papeži, když někdy jeli. Od XIV. do XVI. století, když papež jel na koni v doprovodu kardinálů a jiných hodnostářů, měl totiž před sebou koně, na kterém bylo speciálně upravené sedlo, na něm stříbrná schránka, která sloužila jako trůn pro eucharistii v monstranci, umístěnou uprostřed dvou svíců s rozžatými svíčkami. Kůň měl přes sebe přehoz ze vzácné látky a na postroji zvonec. Tak nám popisuje vjezd papeže Jana XXIII. (sesazen koncilem v Kostnici) do Kostnice kronika tohoto koncilu z pera Ulricha von Richental (1360–1437).

Monstrance ve tvaru slunce z klášterního kostela Obětování Panny Marie v Č. Budějovicích; Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Custodie z katedrály v Toledu: největší monstrance na světě vysoká téměř 3 metry; Foto: archiv autora

Vjezd papeže Jana XXIII. do Kostnice (z kroniky Chronik des Konstanzer Konzils 1414–1418 od Ulricha Richental); Foto: archiv autora

Je vidět, že úcta k eucharistii měla různé formy projevu. To se ukazuje jiným způsobem např. ve Vratislavi, kde v XV. století se na jednom procesí účastní více farností města, každá se svou monstrancí. Koncem XVI. století se však tyto neduhy odstraňují. Naproti tomu ve Španělsku se v XV. století začínají vyrábět pro procesí s eucharistií velké monstrance, mnohdy ve tvaru velké a složité církevní architektury, do kterých se vkládá do dnešních dní menší monstrance s hostií. Jedná se o největší monstrance na světě. Např. v Toledu je tato tzv. *custodie* – obdivuhodná eucharistická věž ze začátku XVI. století, vyzdobena 260 soškami biblických postav a svatých, zhotovena ze 183 kg stříbra a 18 kg zlata. Jedná se tedy o poměrně velké (někdy na výšku skoro 3 m) a těžké předměty, které měly vyjádřit hlu-

bokou úcty ke Kristu v eucharistii. Do dnešních dní jsou proto přesouvány v rámci procesí na speciálně připraveném zařízení ve tvaru tribuny na kolečkách, bohatě ozdobené honosnými látkami, svícny a květy. Jedná se o velké procesní monstrance a tento typ lze spatřit také v chrámové klenotnici u svatého Petra ve Vatikánu. V Římě byl pak zvyk nosit papeže klečícího před monstrancí na nosítkách.

Je vidět, že lidem nebyly v průběhu staletí žádné oběti dostatečné, jen aby vytvořili ta nejhonosnější umělecká díla, kde je přenášen a vystavován Ten, jenž je tím nejvzácnějším darem pro nás, pokrmem života věčného.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Kousek Ze/mě aneb přínos cizinců České republice

U příležitosti Světového dne uprchlíků Poradna pro cizince při Diecézní charitě České Budějovice pořádá **v pátek 18. června 2021** od 13 do 18 hodin na adrese Kanovnická 18 multikulturní setkání se symbolickým názvem **Kousek Ze/mě**. Každý člověk si totiž přináší ze své domoviny část své kultury, zkušenosti a dovednosti, které může v rámci svého začleňování do české společnosti dále předávat a inspirovat tak své okolí.

Návštěvníci akce se seznámí nejen s činností Poradny pro cizince, ale především s řadou životních příběhů cizinců žijících v Čechách – jsou mezi nimi třeba vědeckí pracovníci, učitelé či umělci. Dále se dozví, co cizince na České republice zaujalo, co je pro ně jiné, jak bojují s českým jazykem i čím mohou inspirovat nás, Čechy. Nebude chybět rozma-

nitý kulturní program – ochutnávka světové kuchyně, vystoupení česko-japonské kapely, brazilské tanečnice nebo představení stínového divadla pro děti i dospělé.

Akci Kousek Ze/mě může Poradna pro cizince a migranty uskutečnit díky podpoře Ministerstva vnitra ČR v rámci programu Integrace cizinců 2021. Vzhledem možné proměnlivosti epidemické situace může dojít ke změně programu. Aktuální informace včetně podrobného programu najdete na webové stránce

www.cizincib.charita.cz/kousek-zeme/

Diecézní charita
České Budějovice

Afrika pomohla Klokotům, Klokoty pomáhají misii v Africe

Misionáře obláty najdeme v naší diecézi v Klokotech, a kromě toho i v dalších 69 zemích světa. To obojí napovídá něco o důležitém aspektu oblátského života – misie a být tam, kde je potřeba.

Zakladatel Evžen de Mazenod vnímal povolání k obnově francouzské Provence, odkud pocházel, ale postupem času poznal, že nemůže odepřít svým v počátku jen pár spolubratrů ani misii v Kanadě, na Srí Lance nebo v jižní Africe. Historie říká, že otevřenost heslu řádu: „*Poslal mě chudým přinést radostnou zvěst – radostná zvěst je přinášena chudým*“, nelpění na původní představě věnovat se jen obnově jihu Francie, učinila z oblátů zakladatele mnoha mladých církví v nejrůznějších koutech světa.

Právě **misie Jižní Afrika** vydala po pádu železné opony jediného žijícího Čecha obláta k obnově oblátské přítomnosti v naší zemi. Přítomnost oblátů v Čechách byla totiž po dobu vlády komunismu v Čechách přerušena. Poslední český oblát byl pochován v Kájově v roce 1971. S příchodem **otce Zdeňka Čížkovského** z jižní Afriky do Čech přišla také esence oblátského charizmatu, která byla ve své době v české církvi ojedinělá. A tou byly misie. Po 40 letech strávených na druhé straně světa a po značnou část také mezi domorodými obyvateli Jihoafrické republiky ani nemohl otec Zdeněk jinak. Záhy se stává národním ředitelem Papežských misijních děl a objíždí farnosti a semináře s příběhy z misí. Postupně získává pro kongregaci mladé seminaristy, kteří pak jako obláti působící na Klokotech tomuto charizmatu dávají různou podobu.

A tak z podnětu **otce Martina** vzniká na začátku tisíciletí na Klokotech skupina balíkářů, lépe řečeno baliček. Od otce Martina obdržely několik adres do misí v Africe a Asii, z Jihlavy přijela skupinka žen, která je naučila balíky balit co nejefektivněji, aby se samotný balík – či jeho obal – dal například ještě použít na ručníky, a za deset let bylo takto na pomoc do misí odesláno úctyhodných 140 balíčků.

To už vstupuje na scénu **otec Roman**, který uposlechl volání stát se členem oblátské provincie na Haiti a postupoval, jak

nejdále mohl. Až do pověstného nejchudšího a nejopuštěnějšího místa (jestli tak nenazveme celé zubožené Haiti), misie v Baie de Henne. Stal se, jak říkával starostou, ředitelem školy, kterou toužil pro dlouhodobější zlepšení situace v oblasti postavit, knězem, soudcem, a především přítelem lidem, na které celý svět zapomněl. Zcela v duchu zakladatele Misionářů oblátů, sv. Evžena de Mazenod, jehož mottem pro kongregaci je citát z Lukášova evangelia: „*Poslal mne chudým hlásat radostnou zvěst*.“ I sem bylo zasláno mnoho balíčků, pověstnou byla dlouho zásilka panenek pro děti z vesnice. Otec Roman po sobě zanechal pokračování v podobě Vody pro Haiti, organizace, která od jeho pobytu nepřetržitě vysílá dobrovolníky na pomoc hloubení vrtů jako zdrojů vody.

Otec Tomáš Vyhnaněk začal pracovat v širším obrazu oblátského misijního díla tak, jak funguje po celém světě, a to jako přidružená organizace oblátů, která je prostředníkem pro dary pro misie. Sám také navštívil mnoho misí jak v Africe, tak v Asii. Do Čech přinesl zkušenost ze svého ročního pobytu v oblátské komunitě na Západní Sahaře. A díky němu jsme na Klokotech také mohli přivítat množství spolubratrů oblátů z různých koutů světa.

Mezitím přichází na Klokoty **otec Günther** a nechává probudit svou touhu po zkušenosti života v muslimském světě s cílem lepšího porozumění a bratrství napříč náboženstvími. Po jeho krátkém působení na Klokotech nastalo devítileté období zpráv z Pákistánu, Libanonu a Egypta a napjaté očekávání, jestli se otec vrátí. Jeho zkušenost, kterou do České republiky po svém návratu přinesl, se jeví jako velmi důležitá, svědčí o tom jeho mnohé přednášky napříč republikou.

A to už se ocitáme v zatím poslední kapitole oblátských misí. Před třemi lety obdržel svou obedienci do misie v Zimbabwe

Otec Zdeněk Čížkovský ve svém pověstném roláku (bylo mu stále chladno) a modrém svetru od farnic.

Otec Tomáš Vyhnaněk na misii na Západní Sahaře u památníku Antoine de Saint-Exupéryho.

čerstvě vysvěcený **otec Karel Mec**. Mohli jsme sledovat jeho „dobývání“ země, kam ho představení vyslali, až všechna povolání konečně dorazila na správná místa. Doprovázíme ho v jeho boji s nefungujícím systémem, učením se domorodému jazyku, „znovudobýváním“ jeho misie v Maraire – zcela nové misii uprostřed buše, kterou místní biskup svěřil oblátům jako specialistům na nejtěžší misie. Sledujeme a napomáháme doslovnému budování zázemí pro misii – tedy budov a hospodářství, aby zde mohli být soběstační a sloužit v devíti dalších kostelích.

Jak tohoto všeho můžeme být účastní? Dotýkají se tyto „cizí“ starosti nějak nás? Nás, kdo se cítíme s oblátským duchem, který už tady na Klokotech zanechal nějakou stopu, sepjatí, ano. Za ta léta jsme snad poznali, že církev žije tím, že se dává. Vydává se na místa, kam ji Duch posílá zvěstovat evangeli-

um a být nablízku potřebným. To ztělesňují Misionáři obláti. A tak nyní skrze Oblátské misijní dílo podporujeme modlitbou a dary oblátskou misii v Pákistánu a v Zimbabwe v tom, co zrovna potřebují. V hlavním městě Haiti podporujeme pár dětí v oblátských školách skrze adopci. Informace vydáváme ve čtvrtletníku Očima misii a často také ve farním časopise. Srdečně vás zveme, abyste se do tohoto dobrodružství s námi přidali modlitbou nebo finančním darem. Pokud vás oblátský duch láká ještě více, můžete se také stát členy Oblátského misijního díla.

Kontakt: Oblátské Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor-Klokoty, mmd@oblaci.cz.

-hk-

Charita v Táboře spustila projekt Tábořská stravenka

Farní charita Tábor od května spustila projekt Tábořská stravenka. Projekt pomáhá lidem bez domova obnovovat pracovní návyky a být prospěšnými pro společnost. Odměnou za úklid města jim je právě stravenka v hodnotě 60 Kč, za níž si mohou nakoupit jídlo.

Po vzoru úspěšného projektu **Budějcká stravenka**, který od loňského února rozběhla městská Charita v Českých Budějovicích, se „stravenku“ rozhodla od května spustit také Farní charita Tábor. Také projekt **Tábořská stravenka** je založený na křesťanské lásce a osobním lidském kontaktu dobrovolníků s lidmi bez domova. Tato aktivita má pozitivní dopad nejen na aktivizaci lidí bez domova, ale rovněž na čistotu životního prostředí města Tábor. Na realizaci projektu se kromě tábořské Charity podílí také Město Tábor a charitní dobrovolníci, kteří mají za úkol zajišťovat bezproblémový průběh dobrovolných úklidů a dohlížet na zapojené osoby bez přístřeší. Iniciátorem projektu v Českých Budějovicích i v Táboře je František Kynčl, nezdolný dobrovolník, který dokáže bezdomovce nejen motivovat k pravidelné a smysluplné aktivitě, ale sám se vydává se svými svěřenci opatřenými reflexními vestami, pytlí a kleštěmi na odpadky na úklidové akce.

„Tábořská stravenka chce nabídnout občanům možnost účelné pomoci lidem na okraji společnosti a současně dát lidem bez domova šanci si pomoc v podobě stravenky zasloužit. V neposlední řadě projekt cílí také na čistotu města Tábora. Pokud Vám tedy není lhostejná čistota životního prostředí a smysluplná pomoc lidem bez domova s různými osudy, můžete na úklidovou činnost lidí na okraji společnosti přispět svým darem. Váš dar proměníme ve stravenku v hodnotě 60 Kč a věnujeme ji člověku bez domova, který se hodinou svého času podílí na úklidu města,“ vyzývá Miroslav Petrášek, ředitel Farní charity Tábor.

Své příspěvky na nákup stravenek mohou lidé zasílat na speciální účet 297018390/0300, nebo prostřednictvím darovacího portálu Darujme.cz. Více informací na www.tabor.charita.cz/stravenka.

*Diecézní charita České Budějovice,
Farní charita Tábor*

TÁBORSKÁ STRAVENKA

Jsou bez domova
a rozhodli se pomoci
uklidit naše město.

Váš dar proměníme
v 60 korunovou
stravenku, díky které
si lidé bez domova
mohou nakoupit jídlo.

Chcete smysluplně
pomoci lidem
bez domova?

Není Vám lhostejná
čistota města?

Podpořte společný
projekt...

Více informací na

tabor.charita.cz/stravenka

Přispět můžete na

číslo účtu 297018390/0300
nebo na darujme.cz

QR Platba

Za podpory města Tábor realizuje Farní charita Tábor.

Ohlédnutí za cyklem přednášek ČESKÉ NEBE

Rozhovor s R.D. Prof. ThLic. PaedDr. Martinem Weisem Th.D. o jeho přednáškách na internetu.

Pane profesore, v půlce května jste ukončil cyklus přednášek ČESKÉ NEBE, velice příhodně, postavou svatého Jana Nepomuckého. Tento cyklus on-line přednášek, přenášený z Dubenského farního kostela, úterý co úterý v podvečer od 18:00 započal již v říjnu minulého roku a celkem dosáhl úctyhodného počtu 26 zastavení. Můžete čtenářům zrekapitulovat, o jaké postavy světců a světic se jednalo?

Jak jste již zmínil, pane redaktore, celý cyklus přednášek započal v měsíci říjnu, a to v jeho druhé polovině. Začali jsme postavou hlavního patrona naší české země, a to svatým Václavem. Poté následovali hlavní patroni Moravy, svatí věrozvěsti Cyril a Metoděj. V listopadu navázala na tyto postavy hlavní patronka Slezska, svatá Hedvika Slezská, kterou doprovázel ještě svatý Prokop, svatá Anežka Česká a ctihodná Mlada – Marie. V prosinci jsme měli jen tři přednášky, neboť mezi svátky jsme si udělali krátké prázdniny. A tak do konce roku 2020 jsem divákům představil postavu svatého Zikmunda, sv. Vojtěcha a svatou Zdislavu. Po Novém roce přišli na řadu tři kanonizovaní světci sv. Vít, Norbert a Jan Sarkander, které doprovázel v pověsti svatosti zesnulý kandidát blahořečení olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan. V únoru jsem přiblížil postavu posledního císaře blah. Karla I., mučednici nacistického režimu blah. Marii Restitutu Kafkovou, hrdinného jezuitu ctihodného Martina Středu a světce z jihu Čech svatého Jana Nepomuka Neumanna. No a během vrcholící postní doby v březnu nás doprovázeli světci sv. Klement Maria Hofbauer, sv. Edmund Kampián, bl. Čtrnáct pražských mučedníků a bl. Metoděj Dominik Trčka jako vzory duchovního života. Po kratičké velikonoční přestávce jsme se v dubnu zastavili u prvního Čecha v Tibetu, řeholníka a misionáře blahoslaveného Odorika (Oldřicha), kterého následoval Boží služebník Josef Beran, arcibiskup pražský, doprovázený naším nejstarším poustevníkem sv. Ivanem. No a v měsíci máji nás doprovázely postavy košických mučedníků, a to zejména jezuitu Melichara Grodeckého. Celý cyklus byl zakončen, jak jste již zmínil, postavou velkého českého světce svatého Jana Nepomuckého.

Můžete čtenářům říci, proč do tohoto cyklu nazvaného ČESKÉ NEBE jste zařadil i cizince jako byli Edmund Kampián a Melichar Grodecký? Jistě, takový sv. Vít či sv. Zikmund také nebyli naši domácí světci, ale jejich ostatky a kult v naší vlasti jsou již téměř „od pradávna“ a za zemské patrony byli přijati již v hlubokém středověku. Proč ale Angličan Edmund Kampián a Polák Melichar či spíše Melchior Grodziecki?

Máte pravdu, že Melichar pocházel z polské rodiny Grodzieckich z Těšína a Edmund Campion pocházel z měšťanské rodiny v Londýně. Ale oba dva mají mnoho společného, a to nejenom skutečností, že zemřeli jako mučedníci pro katolickou víru. Oba dva totiž byli i členy stejného řádu – jezuitů, oba dva prodělávali řádovou formaci u nás a také v naší vlasti přijali kněžské svěcení z rukou pražského arcibiskupa. Edmund Kampián, jak používáme počestně jeho jméno, pak i stál i u zrodu první mariánské družiny v Praze. Mimochodem napsal

Přednášky Prof. Martina Weise v cyklu

České nebe

Vysíláme živě na webové adrese
www.dubne.cz každé úterý od 18:00.

Začínáme 20. 10. 2020 přednáškou
„Patron české země sv. Václav“.

Svatí ochráncové naši, orodujte za nás!

i divadelní hru o sv. Václavovi, kterou provozoval se studenty pražské jezuitské koleje. A Melichar Grodecký velice početně působil v Praze jako pedagog v jezuitské klementinské koleji a také jako rektor jezuitského semináře sv. Václava určeného pro chudé studenty. A tuto zásluhou práci mu přerušilo až stavovské povstání v roce 1618, kdy jezuité byli vypovězeni z Čech a on odchází dle pokynů představených až do Košic, kde položil život dost děsivou mučednickou smrtí, proto, že nechtěl odpadnout od katolické víry, k čemuž byl nucen nekatoличkými vojáky protihabsburského povstalece Gábora Bethlena.

Pane profesore a není škoda, že takovéto informace, které jste předal posluchačům v rámci on-line cyklu přednášek, nebudou někde trvale zachyceny i pro ty, kteří třeba

nestihli nebo z různých důvodů nemohli sledovat Vaše zajímavé přednášky?

Milý pane redaktore, určitě, alespoň některé postavy čas od času přiblížíme na stránkách Vašeho časopisu. Neslibuji nějakou pravidelnou rubriku, ale kupříkladu při příležitosti nějakého „kulatého výročí“ určitě některou z postav cyklu České nebe rád čtenářům připomenu. Také bych ale rád poukázal na projekt, které máme ve spolupráci s Pastoračním střediskem Biskupství českobudějovického, a to cyklus popularizačně vzdělávacích videodokumentů pod názvem „**Svatí promlouvají**“. Již jsme takto uveřejnili kupříkladu videodokument o sv. Josefovi, svatém Jiří či patronu hasičů sv. Floriánovi. Plánujeme každý měsíc takto připomenout jednu postavu světce či svěťce. Na červen plánujeme postavu v naší vlasti velice oblíbeného svatého Antonínka, kterého vnímáme zejména jako patrona ztracených věcí, které nám pomůže nalézt. Svatý Antonín Paduánský je veliký světec a zaslouží si, abychom si připomenuli v cca 30minutovém dokumentu běh jeho života, jeho spiritualitu i legendy, které jeho postavu doprovází. Ale určitě z našich domácích světců a světic si připomeneme vzhledem k výročí 1100 let od zavraždění Svaté Ludmily na Tetíně i tuto velkou domácí svěťci.

Pane profesore, beru Vás za slovo a budu se těšit na další spolupráci. Děkuji Vám též za ochotu poskytnout našemu časopisu rozhovor.

Ptal se Petr Samec

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU
VÁS SRČEČNĚ ZVE NA

Pout' rodin na Lomci

"Role otce a matky v rodině"

SOBOTA 19. 6. 2021
180 MINUT DUCHOVNÍHO PROGRAMU

PROGRAM:

- 15.00 - 17.00 PŘEDNÁŠKY, ZTIŠENÍ, ZPOVĚDI, PROGRAM PRO DĚTI
- 17.00 - 18.00 MŠE SV. CELEBROVANÁ P. TOMASEM VAN ZAVRELEM

TÉMATEM PROVEDE MAREK NOVÁK
Z NADAČNÍHO FONDU CREDO

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

SPOLEK
MŮST
KRAJE BUDJOVICKÉ

Personalialia

A. Životní jubilea

R. D. Mgr. František Žák

oslavil **2. 6. 2021 své třicáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Radim Novák, JC.D.

oslavil **11. 5. 2021 své padesáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Václav Šika

oslavil **22. 5. 2021 své padesáté páté narozeniny.**

Mons. ThDr. Vlastimil Kročil, Ph.D.

oslavil **10. 5. 2021 své šedesáté narozeniny.**

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

Chcete žít křesťanské manželství naplněné, radostné a zároveň prohloubit svůj vztah k Bohu?

Nevíte si rady s řešením konfliktů v partnerském vztahu?

Cítíte se partnerem zraňování či nepochopení?

Rádi byste partnerovi udělali radost, ale nevíte jak?

Unavuje vás zaběhnutý stereotyp a toužíte po obohacení vašeho manželství?

Srdečně vás zveme na

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ 2021

17. – 24. července 2021 v Blatné

Více info: www.manzelskasetkani.cz

Facebook: „MANŽELSKÁ SETKÁNÍ – Šance pro manželství, z. s.“
(<https://www.facebook.com/manzelskasetkani.cz>)

Instagram: @manzelaky

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 3. 6.** 17:00 Č. Budějovice, klášterní kostel: mše sv., průvod s Božím Tělem
- 5. 6.** 15:00 Želiv: mše sv. v rámci jubilejního roku premonstrátů (900 let)
- 6. 6.** 10:30 Chvojnov: mše sv., průvod s Božím Tělem
- 7. 6.** 14:30 Rada pro laiky a hnutí (online)
- 11. 6.** 18:00 Č. Budějovice: kostel Božského Srdce Páně: poutní slavnost
- 19. 6.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: kněžské svěcení Bc. Viktor Jakovič
- 29. 6.** 09:00 Veselí nad Lužnicí: vikariátní konference (vikariát Tábor)
- 4.–7. 7.** Plenární zasedání ČBK
- 11. 7.** 15:00 Ktiš: žehnání zvonů
- 17. 7.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení Bc. Pavel Kasal

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

P. Christian Pšenička, O. Praem
VICEREKTOR

František Zloch
HK

Jan Hála
PHA

Jeroným Pelikovsky
HK

Tomáš Moučka
HK

Ondřej Šimer
PHA

Lukáš Němeček
LTM

Karel Vrana
PHA

Pavel Jelinek
HK

Ondřej Kříž
PHA

Prokop Šilhavý
PHA

Vojtěch Popper
PHA

Michal Hladík
PHA

Lukáš Houška
ČB

Vojtěch Razima
ČB

Antonín Matys
PHA

Milosrdný Otče, děkujeme Ti,
že každého z nás voláš jménem.
Prosíme, dej nám odvahu přijmout
Tvé pozvání k životu pro Boží království.
Všem seminaristům žehnej
v rozhodnutí sloužit Tobě a lidem.
Amen

**MODLETE SE ZA NÁS,
MY SE MODLÍME ZA VÁS...**

2021
NADACE
ARCIBISKUPSKÝ SEMINÁŘ
www.seminar-praha.cz
rektor@seminar-praha.cz
číslo účtu: 162795379/0800

Pozdrav z Arcibiskupského semináře

Vážení bratři v kněžské službě,

posíláme vám do vašich farností pozdrav z pražského Arcibiskupského semináře. I když se nevidáme často, rádi bychom, abyste věděli, že každou neděli ráno – právě když začíná váš namáhavý den a vyjždíte sloužit svým farníkům – **všichni se za vás v semináři společně modlíme.** A každou sobotu vděčně sloužíme mši svatou za všechny, kdo se modlí za nás, a za naše dobrodince.

Uplynulo 30 let od pádu komunistického útlaku. A uplynulo také 30 let od svobodného návratu seminární komunity z litoměřického exilu do našeho původního domova v pražských Dejvicích – do budovy, kterou před více než 90 lety s velkými obětmi vystavěl arcibiskup František Kordač a kde mnoho let působil Boží služebník Josef Beran (od roku 1932 až do 6. června 1942, kdy ho po ranní mši v kostele sv. Vojtěcha zatklo gestapo a odvezlo ho Dachau). S vděčností Bohu si také připomínáme, že těch **posledních svobodných 30 let je nejdelší klidnou periodou v dosavadních dějinách dejvického semináře,** kdy se zde mohou budoucí kněží nerušeně připravovat na svoji službu.

Chtěli bychom toto výročí připomenout a přiblížit lidem ve farnostech náš seminární život – vždyť tady žijí a připravují se vaši budoucí bratři v presbyteriu a jejich budoucí služebníci a pastýři v Kristu. V loňském roce jsme vydali a do jednotlivých diecézí distribuovali **informační leták** prezentující, čím v semináři žijeme: modlitba, práce a služba. Tento rok vydáváme **společnou fotografii,** která jako tablo zachycuje současné seminaristy – plánujeme ji vydávat každý rok.

Obracíme se na vás s prosbou o propagaci tohoto tabla seminaristů ve vývěskách vašich kostelů či na webových stránkách vašich farností apod. Rádi bychom, aby lidé věděli a měli často na očích, že se na službu v církvi i dnes připravují konkrétní mladí muži, kteří mají svá jména, které Ježíš povolal, a oni sebrali odvahu a darovali svůj život církvi u nás, a kteří také potřebují podporu nás všech.

Vás a vaše farnosti prosíme také o věrnou modlitbu za ně, a to na prvním místě. A pokud je to ve Vašich možnostech, budeme vděční i za jakoukoli pomoc materiální (viz www.seminar-praha.cz).

Náš seminář není jen formačním domem současných seminaristů, ale i zázemím pro vás kněze v plné službě a místem pastorační povolání: pořádáme pravidelná setkání Tammím pro mladé muže, kteří tu mohou nalézt inspiraci pro svůj růst ke křesťanské zralosti, ale také setkání a rekolekce pro mladé kněze, které v začátcích jejich služby doprovází náš otec spirituál, nebo týdenní letní exercicie pro kněze, kteří už ve službě něco zažili...

Podporujme se navzájem, vždyť budoucnost církve je i v rukou nás všech. Ze srdce děkujeme!

Za celou seminární komunitu

P. Jan Kotas, rektor semináře